

Ahojte dospěláci,

tak konec světa se – světe div se – nekonal, a tak jsem opět zde a můžu vám všem popřát všechno nejlepší v tom novém roce 2013! Svě první Vánoce jsem si užil, nesly se v duchu cestování a setkávání



s mými blízkými. Stihl jsem jich za tu krátkou dobu navštívit docela dost, když si vezmete, jak je mám roztroušené po té naší zemičce... Navštívil jsem i bratránka Milánka, který se hned přizpůsobil mému bříškovému světu, a tak jsme si spolu zablbli na zemi.

Jinak jsem Vánoce vnímal hlavně z toho pohledu, že se kolem mě objevovaly nové hračky. Ale popravdě řečeno, toto se mi dělo i před Vánocemi, tak nevím... Snad ten stromeček přenesený zvenku dovnitř... Anebo ta blikátka

všeho druhu. No, budu na ten rozdíl muset přijít napřesrok. Snad se to podaří.

V pondělí 7. ledna 2013 jsem oslavil své 8. měsíčníny a hned dva dny nato mě naši – snad jako dárek? – zase vzali k tomu doktorovi-včelaři: zase mi něco hodně ostrého, prý včelička, přistálo ve stehně. A zase jsem to patřičně okomentoval, nebojte! Než k tomu však došlo, byl jsem opět převážen a přeměřen. Takže jestli vás to zajímá, pište si: váha 8,60 kg, výška 68,5 cm. Můžu vám ale říct, že jsem měl po odchodu z ordinace větší vztek na sestřičku než na doktora, přestože ta včelka byla jeho. Proč? Protože ona je sobecká a dělá si z nás miminek legraci... :-(

To bylo tak. Máma mě měla na klíně a sestřička jí řekla, aby si mě posadila čelem k sobě. Když si sestřička stoupla asi 2 metry za moje záda, vytušil jsem nějakou hru a docela jsem byl zvědavý. Pak zaštěrchala nějakou hračkou, tak jsem se podíval doleva, cože to tam má, a čekal jsem, že mi tu hračku aspoň půjčí. Ale ona?! Ani mi ji neukázala!!! Místo toho jsem se zase měl dívat na mámu a sestřička začala pro změnu něčím pískat. Byl jsem na ni našťvaný, a tak jsem ji ignoroval. Ona však pískala dál a moje zvědavost narůstala. Tak jsem se nakonec překonal a podíval doprava a tajně doufal, že mi ty hračky ukáže aspoň teď. Ale chyba lávky! Ona je obě schovala do stolu a něco si načmárala na papír. Tuhle hloupou a krutou hru nazývá „Zkouška sluchu“. Pché!

Neustále se taky snažím pilovat ten svůj pohyb. Nejčastěji používám pohyb plazmo. Rukama se odrážím vpřed, a aby to vše nestálo jen na těch rukou, tak si ještě pomáhám odrážením levou nohou. Tu pravou tahám za sebou – pro pohyb mi to stačí a dostanu se tam, kam potřebuju. Nechápu teda moc, proč tomuhle mému způsobu pohybu říkají naši „Peyrac“. Ale abyste si nemysleli: Pokouším se dostávat i na všechny čtyři zvednutím prcky vzhůru. A už se mi to daří! Ale zpátky z té euforie: Když klečím, tak ať dělám, co dělám, nejede to... :-( Snažím se, fakt. Dokonce se rozhoupu dopředu a dozadu, dopředu a dozadu atd. Ale to je tak vše. Pořád jsem na jednom místě. Jako kdybych byl přilepený k podlaze a snažil se utrhnout... A tak sebou raději plácnu na břicho a peyrakuju vpřed.

A teď se vám fakt musím s něčím pochlubit! – Anebo ještě chvíli ne; začnu trochu od lesa. Před Vánocemi a během nich jsem se začal v postýlce víc hemžit. Nejen že jsem v ní vyprávěl svým hračkám na bříšku příběhy, točil se na všechny strany a občas na sebe svrhl polštář a trénoval zával. Když mě naši zakryli a já ležel na zádech, začal jsem se taháním za peřinu zvedat do polosedu, a taky jsem přišel na to, k čemu se dá využít zábradlí postýlky: dá se za něj taky zvedat. Naši z těchto aktivit

nebyli tak nadšeni jako já a usnesli se, že mi moje postýlka bude snížena o jedno patro dolů – zichr je zichr, jak říká můj táta. První z mých mnoha postýlek, která prošla touto úpravou, byla ta karvinská. Na obrázku mě v ní vidíte po její přestavbě. Jak můžete soudit, evidentně mi to bylo úplně jedno. Venku svítilo sluníčko, mně bylo prima a postýlku mi nerozbili, tak proč by se měl jeden zlobit a mračit?

Jo, ještě než se vám pochlubím s tím, s čím jsem se vám chtěl pochlubit prvně, tak se vám musím ještě pochlubit s něčím jiným: Mám řidičák! Tedy, abyste mi rozuměli, je to zatím jen na bezmotorová vozidla určená pro vnitřní prostory (zejména v zimě), ale pro začátek to není špatné, ne? Pravda, líp mi to zatím jezdí dozadu než dopředu, ale to půjde. A navíc má toto vozítko tu výhodu, že jezdí i do stran. A jak moje žihadlo vypadá, vidíte na následujícím obrázku (konkrétně na něm kontroluju zpětné zrcátko, protože se chystám couvat).





No a teď se už pomalu dostanu k tomu prvně plánovanému chlubení. Na obrázku vlevo můžete vidět, že naši s tou přestavbou mých postýlek nebyli tak daleko od reality. Přestože si už všude spinkám o patro níž, tak jsem v trénování svalů v horní části těla neustal, ba naopak, a podařilo se mi záhy využít mříží postýlky k tomu, abych se dostal do polohy na kolínka. Tím mírně přehlédnu horní hranu zábradlí a můžu vyhlížet, zdali mi máma třeba právě nenese mlíčko.

Nicméně nebyl bych to já, kdybych v této fázi usnul na vavřínech, a tak jsem zkoušel dál. Zjistil jsem, že když vyvinu ještě větší sílu v tahu a zapojím ty věci dole, co mi na ně naši nasazují ponožky a taky boty, dokážu se na ně postavit, čímž notně zvýším možnost výhledu do okolí. Pravda, nebýt toho zábradlí, kterého se můžu držet, moc bych si na těch nohou nepostál. Je to dost fuška. Stačí se pustit jen jednou

rukou anebo udělat jiný „neprozřetelný“ hmat a už letím zpět do polohy na záda. Těch pádů... V postýlce je to ještě o. k., tam to nebolí (většinou). Taky se ještě neumím vrátit zpátky na zem, takže po chvíli stání začnu křičet. A když se pak z toho či onoho důvodu rozkřičím, naši mě vezmou do náruče, a to taky není k zahození. :-)

Že vás tady neopíjím levným umělým mlíčkem z Číny, tak vám připojuji i následující 2 obrázky:



To dostávání se na nohy mě tak chytlo, že se snažím vytahovat se za všechno i za všechny. A trénuju to i v noci, abych třeba nevyšel ze cviku. To by přece byla škoda! Akorát naši pro mé noční tréninky nějak nemají pochopení... :- ( Když se jim probudím kupř. ve dvě hodiny v noci, stojím u zábradlí a oni se mě pokoušejí uspat, otočím se jim během toho mnohokrát na bříško, neboť to je první předpoklad, jak se z polohy na zádech vysoukat až na nohy. A oni mě neustále vracejí na záda. No považte!

Nakonec vám ještě ukážu jedno své vozítko. Řidičák na něj ale nepotřebuju, protože nemůžu ovlivnit, kam pojedou. Motor mi dělají naši. Má to zase ale tu výhodu, že je přede mnou plocha, na kterou mi můžou dát hračky a já je po oslintání můžu shazovat na zem, aby mi mohli ty hračky zase podat a já je po oslintání mohl shodit na zem, aby...

Na prvním obrázku zrovna „testuju“ želvu. Mám zde vůbec různé mořské živočichy: kraba, delfína, dvě chobotnice, pelikána apod. Ne že by naši nějak těžce nesli, že nemáme moře; ty hračky jsou určeny do vody a mají jednu výhodu (tedy hlavně pro mámu a tátu): jsou z gumy. Co je na tom výhodné? No prý nedělají takový kravál, když s nimi buším o desku vozítka. Já totiž velmi rád zkouším kvalitu hraček tím, že s nimi začnu mlátit o zem, resp. o nejbližší dostupnou plochu. Jsou-li to hračky štěrchací, má to i zajímavý vedlejší efekt. Na druhém obrázku se zrovna snažím podrobit ústní zkoušce oranžovou chobotnici. Po celou dobu na mé konání dohlíží bílé letadýlko se žlutou kabinou („kupodivu“ taky z gumy) – to jsou Greenpeace.



Tak to by bylo pro začátek roku všechno. Vy musíte dávat pozor na ledovku a já musím nabírat síly na vytahování se – na nohy, samozřejmě. Abych na nich vydržel co nejdéle a furt se neklátil jako třtina ve větru.

Tak se mějte a zase někdy!

Váš Matýsek